

PAC: qui fa el pagès?

La PAC (política agrícola comuna) és la bèstia negra de Tony Blair i de totes les crítiques anticomunitàries, a vegades ben intencionades, d'altres, completament demagògiques. És cert que la PAC s'emporta en l'actualitat el 43% del pressupost europeu; és cert també que ens costa 2 euros per setmana a cada europeu; és cert que França n'és el primer país beneficiari, ja que per a ell són el 21% de les ajudes, és a dir, 9.000 milions d'euros; és cert, per últim, que la PAC ha afavorit l'aparició de la dita vaca boja, o l'escàndol de pollastre a la dioxina. Tot això és veritat, però també ho és que la PAC és l'única política comuna digna d'aquest nom, és a dir, concebuda sota criteris federals, que si els pagesos i ramaders francesos es queden amb el 21% de les subvencions, els espanyols s'han fet mereixedors del 14,9%, els alemanys, del 14,1%, els italians, del 12,9% i els britànics, del 9,6%. A França l'agricultura representa el 2,8% del PIB (producte interior brut) i el sector ocupa l'1,28% de la població activa, això és, poc més d'1.100.000 persones que poden convertir-se en 1,5 milions llargs si tenim en compte el pes de la indústria agroalimentària.

No hi ha cap dubte que el pes dels ajuts a l'agricultura –que només “pesa” un 2% del PIB de la UE dels Quinze– és, doncs, exagerat, però ho és perquè no hi ha una política comuna de defensa, d'investigació o d'ensenyament. Per exemple, si Blair, que tant parla d'educació, volgués posar en marxa una política comuna d'ensenyament, es creu que aquesta ens costaria 15 vegades més que la PAC. Respecte a la defensa o a la investigació, no cal recordar que el concepte “secret de defensa” o “interès nacional” és plenament vigent en aquestes àrees. D'altra banda, la PAC és el fruit d'un acord, sobretot entre francesos i alemanys, perquè els primers obrissin les fronteres als segons i els segons ajudessin a modernitzar el sector agrari francès. El resultat de tot això és que Europa ha deixat de ser importador de blat o blat de moro, per exemple, per convertir-se en un conti-

nent exportador. Aquest acord data del Tractat de Roma i en aquell moment Gran Bretanya no formava part de la UE o, més ben dit, de la CEE (Comunitat Econòmica Europea o Mercat Comú). Encara és més, els britànics, que fa més d'un segle que s'alimenten gràcies a les colònies o antigues colònies de la Commonwealth, no han volgut, en canvi, que es posés un “sostre” a les subvencions comunitàries agrícoles. La Comissió va proposar que el pressupost màxim per explotació no pogués superar els 300.000 euros, però els alemanys –que han de modernitzar les velles granges col·lectives de l'est– i els britànics no ho van acceptar, encara que París sí que hi estava d'acord. Per què Blair, el 2003, no va voler saber res d'aquest canvi? Senzillament perquè, si bé es cert que només són 100.000 els pagesos o ramaders britànics beneficia-

Jacques Chirac, president de la República francesa i exministre d'Agricultura (1972-1973), va ser un gran defensor de la PAC.

EUROPEAN COMMUNITY 2005

VIII

Petrer (Valls del Vinalopó)
del 13 al 23 de juliol de 2005

SETMANA DE LA GUITARRA

CONCERTS DEL FESTIVAL

TEATRE CERVANTES Dimecres, 13 de juliol - 22 h	MANUEL BARRUECO
CENTRE CULTURAL Divendres, 15 de juliol - 22 h	CARLES TREPAT
TEATRE CERVANTES Dissabte, 16 de juliol - 22 h	Marco Socias Cornelia Gehlmann Laurentius Dinea TRIO DE BERLIN
CENTRE CULTURAL Diumenge, 17 de juliol - 22 h	MIGUEL TRAPAGA
ERMITA DE SANT BONIFACI Dilluns, 18 de juliol - 22 h	Fco. ALBERT RICOTE CAMBRATA CORELLI
CASTELL DE PETRER Dimarts, 19 de juliol - 22 h	MIGUEL A. RODRÍGUEZ
CENTRE CULTURAL Dijous, 21 de juliol - 22 h	THIBAUT CAUVIN
PARC 9 D'OCTUBRE Divendres, 22 de juliol - 22 h	JAVIER CONDE
CENTRE CULTURAL Dissabte, 23 de juliol - 22 h	ALEX GARROBE INAKI ALBERDI

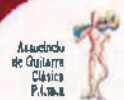
VENDA D'ENTRADES

Concerts de Manuel Barrueco
i Trio de Berlín

tel: 902 44 43 00
internet: www.petrer.es

Regidoria de
Cultura i Patrimoni
Ajuntament de Petrer

tel: 96 698 94 09
www.guitarrapetrer.com

Sense les ajudes de la PAC, els agricultors europeus, especialment els petits, s'enfrenten a un futur molt incert.

ris de la PAC, qui encapçala la llista és Sir Richard Sutton, un milionari del Berkshire, seguit del duc de Marlborough i del no menys duc de Westminster, la segona fortuna de les illes. La reina, que no és precisament una pobra de solemnitat, rep cada any 800.000 euros, i el príncep Carles, al voltant de 400.000, destinats a la seva granja de Highgrove o la finca de Cornwallles. Tot indica que Blair vol retirar-se de la política com un *gentleman farmer*.

Bona part dels problemes francesos amb la PAC tenen a veure amb la figura del president Chirac. Aquest va ser ministre d'Agricultura entre el 1972 i el 1973. Ho va fer prou bé per convertir-se en personatge popular i accedir al càrrec de primer ministre a continuació. Mai no ha abandonat els pagesos, i aquests sempre han estat per a ell una base electoral, fet important en un país que ha estat el darrer dels grans d'Europa occidental a tenir més del 50% de la població vivint a la ciutat i en el qual molts dels "urbanites" tenen pares o avis que eren pagesos. Chirac va defensar la PAC quan aquesta volia dir preus garantits per als agricultors, subven-

cions a l'exportació i proteccionisme davant les hipotètiques importacions. Va fer de la FNSEA, el principal sindicat agrícola, una màquina política que li permetia recórrer la geografia francesa trobant sempre un grup de manifestants favorable. La lògica de la PAC i de la FNSEA és el productivisme.

Els anys han demostrat que aquesta lògica comportava mantenir els països pobres, productors de blat, fruita, arròs o cotó, tant li fa, en situació d'inferioritat davant la UE, els EUA o el Japó, que protegeixen la seva gent del camp. I aquesta mateixa lògica ha portat a utilitzar tota mena de productes per multiplicar la producció i protegir-la dels insectes, sense amoïnar-se de la contaminació subsegüent dels cursos d'aigua. El discurs a favor d'una "agricultura raonable o sostenible" ha tardat a fer-se escoltar, com també ha tardat a obrir-se pas la idea que els "urbanites" necessitem pagar el manteniment del camp, i convertir potser els pagesos en "jardiniers dels camps".

Chirac, que encara ha tardat més a abandonar l'esmentat productivisme en la seva expressió més primària –fins al

2002 no en volia ni sentir parlar–, es presenta de cara al món com un líder dels pobres, com un ecologista convençut. La contradicció és flagrant, però, a vegades, com més grossa és la mentida, millor passa. I aquesta deu ser també la clau del comportament de Blair que, per mantenir l'injustificable "xec britànic" obtingut el 1983, és capaç d'oblidar que el seu país és el més al·lèrgic a posar en marxa cap mena d'altra política comunitària, i ell vol fer-nos creure que és el rei de la modernització però el Regne Unit té un índex de productivitat laboral horària inferior en un 25% a França i només el pot compensar recorrent a les "trampes" dels països pobres: el dúmping fiscal i treballar més hores. Que avui Blair i la Gran Bretanya puguin presentar-se com a "moderns" només s'entén pel merescut desprestigi que acompanya tota la gestió de Chirac i perquè tots plegats som víctimes d'un rentat de cervell que fa que l'únic valor vigent en aquest món sigui el preu de les coses.

*Octavi Martí
París*